

Ds. CHR. PLAAT. †

MR. DINGEMAN V. D. VLIET. †

Op ruim 87-jarigen leeftijd is te Rotterdam overleden Ds. Chr. PLAAT, predikant bij de Evangelisch-Luthersche gemeente aldaar. — Mr. DINGEMAN v. d. VLIET, burgemeester van Zierikzee, is aldaar op 57-jarigen leeftijd overleden. De overledene was lid van de Prov. Staten van Zeeland, directeur van de Insulaire Hypotheekbank.

H. CH. VEGTEL. †

G. D. DAMMERS.

Na een ziekbed van eenige maanden is te 's-Gravenhage overleden de heer H. Ch. VEGTEL, lid van de Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland, oud-lid van den Gemeenteraad van Den Haag. — De heer G. D. DAMMERS, eerste deurwaarder bij het gerechtshof te Amsterdam, herdacht 29 Mei den dag, waarop hij vóór 25 jaar bij de Amsterdamsche Rechtbank als deurwaarder werd benoemd.

HUWELIJK

Jongens, kom eens een oogenblikje rustig bij mij zitten!"

De vier kinderen lieten dadelijk hun spel in den steek en schaarden zich om hun moeder, een kleine, bleeke vrouw in rouwkleeren.

„Zoo, Hansje op moeders schoot, Tilly op 't tabouretje, Fred en Max op de canapé!"

De onnatuurlijk groote, diepomkringde oogen der jonge vrouw keken gedurende enkele seconden vol weemoed naar het beweeglijke troepje en haar keel zwol van opkomende tranen. Maar nu niet sentimenteel zijn, niet denken aan het verleden! Ja, dat was zoo gemakkelijk gezegd: niet meer denken aan het verleden, vooruit zien! Waren haar kinderen niet een deel van het verleden, hielden ze niet iedere minuut van den dag 't beeld van den gestorven vader levendig?

„Toe nu, maatje! wat is er?" vroeg Fred ongeduldig.

„Kalm, kalm, jongen!" maande de moeder, moeite doende om te glimlachen. Wat léék die jongen op Frits, als hij zoo'n ongeduldig mondje trok!

Magda kon nog niet antwoorden; zoo moeilijk, zoo ontzettend moeilijk was het, om dien kinderen te vertellen, dat ze een tweeden vader zouden krijgen! Ze hadden zoo van den eersten gehouden, gedachten hem iederen avond in hun gebedje, kusten zijn portret, spraken nog ieder oogenblik van hem — als van een levende.

Wat kon ze die kleintjes doen begrijpen van armoede die voor de deur stond? Later misschien, als ze groot geworden waren, zou ze hun vertellen, hoe ze dit offer gebracht had om hunnentwil!

„Hè, moeder! waarom moesten we nu ophouden met spelen?" Tilly liet zich van het tabouretje glijden, kwam tegen Magda aanleunen, die dadelijk haar rechterarm om het meisje sloeg.

„Jullie mogen raden!" zei ze eindelijk, pijnlijk glimlachend. Ze voelde zichzelf op dat oogenblik zóó moedeloos, zóó wanhopig, dat ze niet spreken dórst.

„Is het iets, dat we krijgen?" vroeg Fred.

„Practicus, net als zijn vader!" klonk het in Magda's hoofd.

„Ja, iets, dat jullie allemaal krijgen!"

„Ieder een, mammie?" deunde Max.

Hansje, driejarige kleuter, bleef buiten gesprek, had zijn krullebol tegen Magda's borst genesteld en voelde zich daar heel behaaglijk.

„Zegt u het nu maar, moeder! ik kan toch nooit goed raden!" verzocht Tilly.

„Neen, neen!" Magda schudde zóó beslist het hoofd, dat er geen keus voor de kleintjes bleef.

„Een locomobieltje!" raadde Fred plotseling, zijn mondje in gespannen verwachting openhoudend.

„Hoe kan dat nu, jongen!" bedilde Tilly, „we krijgen het allemaal, hè moeder? en ik heb geen locomobieltje gevraagd!"

„Niks leuk, iets, dat we allemaal tegelijk krijgen!" vond Max, een rolletje makend van een oud tramkaartje.

„Krijgen we precies evenveel, mamie?" vroeg Tilly. Magda knikte.

„Een Vliegende Hollander!" riep Fred, gedreven door zijn hevig verlangen naar dat voorwerp.

„Niet voor allemaal!" glimlachte Magda.

Ze vond eensklaps, dat ze heel laf had gehandeld door hooge verwachtingen bij de kinderen te wekken, maar aan den anderen kant voelde ze, dat ze niet anders kón.

„Wat zou jij nu wel 't liefste willen?" vroeg ze, zich naar Tilly overbuigend.

De ernstige blauwe oogen van het kind staarden in den besneeuwden tuin.

„Dat pappie weer hier was!" antwoordde ze prompt.

Een kreet ontsnapte Magda's keel en de lang ingehouden tranen braken zich baan. De kinderen zaten verschrikt als vogeltjes; kleine Hans streek met zijn dikke knuistjes liefkoozend over haar wangen, Tilly drukte haar hoofdje tegen moeders arm en Max en Fred kwamen beschroomd aan haar schoot staan.

„Heb je pijn, moedertje? — of is het om pappie?" vroeg Tilly, voelend, dat moeders tranen door haar antwoord gekomen waren.

Magda was zichzelf niet langer meester; ze drukte de kinderen woest tegen zich aan en in haar smart vond ze plotseling den moed het te zeggen.

„Jullie krijgen een nieuwe pappie!" snikte ze.

„Jakkes!" riep Fred, zijn kleine gezichtje rood van kwaadheid.

„Sstt!" fluisterde Max, in de stilte door de situatie.

Kleine Tilly's wijs gezichtje bleef ernstig, maar haar zachte handen streelden Magda's arm.

„Vind je het niet prettig, moeder?" vroeg ze eindelijk.

„Och kind . . . ." aarzelde Magda.

Ze kreeg plotseling een visioen van haar nieuwe leven: zij met haar tweeden man, de kinderen met hun tweeden vader, zittend om de groote tafel in de huiskamer. En boven het buffet het portret van den eersten man en vader, van den geliefde en van den speelkameraad. O, was het eigenlijk geen heiligschennis? mocht ze dien stap wel doen?

Maar hoe zou het anders gaan? Geld was er niet, genoeg verdienen om haar kinderen behoorlijk op te voeden kon ze ook niet en dus bleef er niets anders over dan dit.

„Moeder vindt het heel prettig!" zei ze eindelijk.

Haar woorden kwamen bijna klankloos van de bleeke lippen en ze luisterde zelf naar haar eigen stem, als was het die van een ander.

„Jullie zult eens zien, hoe gezellig het dan weer wordt!" ging ze voort, Hansje's krullen streelend, „jullie hebben dan weer een pappie om mee te spelen en te wandelen en we komen in dat mooie huis te wonen over de brug, weet je wel, Max? waar die groote pereboomen zijn!"

„Tjong! fijn!" genoot Max bij voorbaat.

„Het huis met het vijvertje, maatje?" vroeg Fred belangstellend.

„Ja!" antwoordde Magda.

De twee jongens begonnen als Indianen te dansen, heelemaal verzoend met den nieuwen papa, nu er zooveel prettigs aan verbonden was, en ook Hansje lachte, trachtte paardje te rijden op Magda's knieën.

Alleen Tilly, instinctmatig iets begrijpend van moeders verdriet, Tilly lachte niet en zei geen woord, maar ze sloeg haar beide armen om moeders hals en kuste Magda innig.

Een half uur later speelden de kinderen "vader en moedertje" met elkaar; boven lag de jonge weduwe geknield voor het portret van den eersten vader.

Julia Frank.

EEN DIAMANTEN-HUWELIJKSFEEST.

Den 16en Mei herdacht het echtpaar H. Caris te Nunhem bij Roermond den dag waarop het vóór 60 jaar in het huwelijk trad. Beide oudjes, die een uitstekende gezondheid genieten, werden dien dag door een commissie uit de dorpsbewoners gehuldigd. De foto *links* geeft het krasse echtpaar; de foto *rechts* de heeren (v.l.n.r.): Aquarius, burgem. van Haelen en Nunhem, Dr. H. van Groenendael en Pastoor Meijer, die de huldigingscommissie vormden.

EEN GOUDEN HUWELIJKSFEEST.

De echtelieden Knoben te Maasbracht (Limburg) die den 2en Mei den dag herdachten, waarop zij vóór 50 jaar in 't huwelijk traden. Beiden zijn nog in het volle bezit hunner gezondheid en genieten de algemeene achting hunner dorpsgenooten.

DE LAATSTE BRIEF

Buiten op de binnenplaats der gevangenis klonken hamerslagen: het schavot werd ineengetimmerd. Door het getraliede venster vielen eenige spaarzame zonnestralen in de kleine cel. Mijn cliënt zat met zijn hoofd in de handen; een zonnestraal viel op zijn kort geknipt haar. Ook hij hoorde de hamerslagen.

„Ik zou graag een brief schrijven aan Lou!" zei hij, mij aanziende. „Heeft u papier en een potlood voor mij?"

Ik gaf hem het gevraagde en wachtte, terwijl hij schreef:

„Waarde Lou! — Het geluid dat ik hoor, zegt mij dat 't met mij is afgeloopen. Ik had altijd nog hoop, dat ze den juiste zouden snappen, maar ik zie wel, dat ik door een hennepen venster zal moeten kijken.

FANCY-FAIR HAARLEMSCHE JONGELINGS-VEREENIGING.

Door een aantal dames uit de hoogste kringen der stad Haarlem is een fancy-fair gehouden in het gebouw der Haarlemsche Jongelingsvereeniging. De baten van dezen bazaar kwamen ten voordeele van genoemde vereeniging. De beide heeren op den achtergrond zijn de heeren Ds. C. Veer en J. L. Zegers, lid van den raad van commissarissen der H. J. V.

VOLKSBOND TEGEN DRANKMISBRUIK.

Door de afdeeling Dirksland van den Volksbond tegen Drankmisbruik is een Huisvlijttentoonstelling gehouden, die in alle opzichten goed geslaagd mag heeten. Er was zeer veel en kunstig werk op allerlei gebied. Onze foto geeft de afdeeling meisjes van den in den afgeloopen winter gehouden cursus in huisvlijt.